կողմեն, ես եթէ ձայն տամ դռները բացէք, եթէ ոչ ես պարանն ի վեր կ'ելնեմ, եւ կը մտածենք:

Այս խօսքերն արտորնօք ըսաւ եւ ինք դռնեն դուրս ելաւ, եւ դռները գոցեցին:

Եւ իրօք տեսաւ, որ տասն-տասն երկու ձիաւոր համակ սպառազէն կ'ուգային դէպի Մեծով, ձիւնի ճերմկութեան մէջ գիշերով նաեւ կ'երեւար իրենք սաղաւարտսերուն, վահաններուն, նիզակներուն փայլը, եւ թէ առջեւեն հսկայ մը իրենց կ'առաջնորդէր:

Իսկ Յովնան նոյն միջոցին վանքին դռան մօտ ժայռերու խոռոչներուն մէջ ծածկուած կուզեր ստուգել թէ ի՛նչ մարդիկ էին, որ կ'ուգային: Եւ այս ստուգութիւնը շուտ յայտնի եղաւ, վասնզի առջեւեն գնացողը մեծ եւ ուժով ձայնով գոռաց.

— Վահրի՛ճ, շուտ իջիր, ձայն տուր, որ դուռը բանան, տէ՛, սառեցանք՝ շո՛ւտ ըրէ:

— Աստուած քեզ բարին տա, Գուրգէն իշխան, դո՞ւ ես,— ըսաւ Յովնան ժայռերուն մէջեն դուրս ցատկելով:

— Յովնանու ձայնն է. կեցցէ՛ս Յովնան.— եւ Գուրգէն իջաւ ձիեն: — Այս ի՛նչ սքանչելի ժայռեր են, որ քեզի պէս հրաշք կը ծնանին, այս ցուրտին, այս սառին ի՛նչ կ'ընես հոս, եղբայր, գիշերով:

— Քեզ կը սպասեմ, բայց ժամանակ չի կ'որսընցնենք, Վահրիճ տասը տարի էլ դուռը զարնէ, չեն թանար: Դու մէկդի, Վահրիճ: Տղա՛ք, բացէ՛ք, ես եմ:— Եւ դուռը վայրկենին բացուեցաւ:

— Աս ի՞նչ կը նշանակէ, եղբայր,— կ'ըսէր Գուրգէն, տեսնելով հարիւրի չափ մարդիկ,— Սասուն հոս պարպուէր է կարծեմ:

— Հիմա դու այն ինձ զրուցէ թէ ո՞ր կողմ կ'երթաս: